

SANDBERGS SIDA

UGGLAN I ALEN

TEXT OCH BILDER: PÅR SANDBERG

PARSANDBERGVBG@GMAIL.COM

UNDER TRE VINTRAR har ugglan suttit vid samma kärr, i samma al, i precis samma grenklyka. Kan ugglans kropp till slut nöta albarken slät där den sitter på exakt samma ställe, dag ut och dag in, vecka ut och vecka in, månad ut och månad in? Tusentals kyssar mot gamla ryska ikoner har ju nött bort bladguldet, så ... Skulle man kanske till och med kunna avgöra om det är alträdsugglor eller furuugglor man har att göra med om man hittar ruggfjädrar någonstans på marken, med fint material kvar i fjädrarna från dagars och veckors sittande och smågnidande tätt invid en trädstam. Doft och färg skulle kanske också kunna avslöja – innan svaret ges under mikroskopet?

Undrar förresten vad ugglan själv skulle anse om sådant ...

– Ni själva då? Fåtölj eller pinnstol under vinterns inredningar? Är det biologi eller sociologi ni studerar, undrade ugglan och drog sig undan några centimeter på grenen, som om den var förbi dylika frågor för länge sedan. Pytt! Forskning kallar ni det. Överlevnad skulle jag vilja säga. Överlevnad under stjärnnatten och skarsnön. Knastrig och trevlig för er ja, dödlig för oss. Så självklart och enkelt. Möss och sork är säkra därunder.

Så är det ja, tänkte han och drog sig

till minnes pojkens förvånade uttryck när han kom hem en januarikväll och sa att han sett en ugglan mitt i bostadskvarteret. Den satt under en lampa på en gatuskylt inne bland husen. Troligtvis utsvulten på grund av långvarig skarsnö.

– Ja, vi dör, sa ugglan, men det gör inte ni generalister med väggar, tak och cylindakylar fyllda med kött.

– Nu går vi, sa jag till pojken. Ugglan har fått hybris.

– Nej, svarade ugglan, det är ni som fått det. Fast från början var det inte så.

– Vishetens symbol, sa jag till pojken.

– Jag vet svarade han.

Sedan gick vi. 🦉



